

Sygn. akt I KK 109/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie S. T.

ukaranego z art. 116 § 1a k.w.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II W (...)

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. co do orzeczonej kary
ograniczenia wolności, a także jego pkt 2, i w tym zakresie
sprawę S. T. przekazuje Sądowi Rejonowemu w K. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem nakazowym z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II W (...), uznał obwinionego S. T. za winnego tego, że w dniu 11 marca 2021 r. o godz. 11:40 w C., woj. (...), na ul. L., nie stosował się do przepisów porządkowych nakazujących obowiązek zakrywania ust i nosa przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego w związku z ogłoszeniem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii, to jest popełnienia wykroczenia z art. 116 § 1a k.w. w zw. z § 25 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 2021 r. w sprawie

ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, i za to na podstawie art. 116 § 1a k.w. wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując go jednocześnie do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 70 zł. i opłatę w kwocie 30 zł. (k. 8).

Powyższe rozstrzygnięcie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się dnia 17 lipca 2021 r. (k. 11).

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt II Ko (...), Sąd Rejonowy w K. zarządził wobec S. T. wykonanie zastępczej kary 15 dni aresztu w miejsce kary 1 miesiąca ograniczenia wolności orzeczonej tym wyrokiem (k. 23).

Następnie tenże Sąd postanowieniem z dnia 14 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ko (...), wstrzymał wykonanie wobec S. T. powołanego wyżej postanowienia z dnia 26 listopada 2021 r., do czasu rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy, bądź podjęcia decyzji przez Prokuratora Generalnego o niewystąpieniu z kasacją na korzyść ukaranego w tej sprawie (k. 22).

Od wyżej wymienionego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K. kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył ten wyrok na korzyść ukaranego S. T. w części dotyczącej orzeczenia o karze. **Zarzucił** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 116 § 1a k.w., polegające na orzeczeniu na jego podstawie wobec S. T. , za popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1a k.w. w zw. z § 25 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, kary 1 miesiąca ograniczenia wolności, to jest kary nieprzewidzianej za popełnienie wskazanego czynu zabronionego, który zagrożony jest karą grzywny albo nagany. Podnosząc ten zarzut **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zawartego w punkcie 1 części dyspozytywnej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. Trafnie podnosi Prokurator Generalny, że zaskarżony nią wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II W (...), jest wadliwy, gdyż został wydany z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, wskazanego w zarzucie kasacji. W realiach sprawy bezspornym jest bowiem, iż ten Sąd wymierzając, na podstawie art. 116 § 1a k.w., karę S. T. 1 miesiąca ograniczenia wolności, dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, bowiem kara ograniczenia wolności nie została przewidziana w sankcji wykroczenia określonego w tym przepisie. Za przypisane wykroczenie, stypizowane w art. 116 § 1a k.w., ustawodawca przewidział karę grzywny albo karę nagany. Powyższe uchybienie popełnione przez wyrokujący w sprawie Sąd Rejonowy w K. miało istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia, gdyż S. T. wymierzono karę surowszą, niż przewidział to ustawodawca. Kara grzywny, jak również kara nagany, są mniej dolegliwe niż wymierzona kara ograniczenia wolności, co wynika chociażby z systematyki kar zasadniczych, przewidzianych za popełnienie wykroczeń, zawartej w art. 18 k.w. Powszechnie przyjmuje się, że na wynikający z Konstytucji RP wymóg określoności ustawy karnej składa się między innymi obowiązek ujęcia normy karnej aby wskazywała w sposób jednoznaczny zarówno osobę, do której skierowany jest zakaz, znamiona czynu zabronionego, **jak i rodzaj sankcji grożącej za popełnienie takiego czynu**. Swobodne uznanie sędziowskie nie może zaś być utożsamiane z dowolnością orzekania, gdyż w zakresie orzekania sędziego podlega przepisom ustawy oraz sumieniu, a przecież przepisy ustawy, w niniejszym wypadku przepisy k.w., jednoznacznie wskazują, iż przy wymiarze kary sąd jest związany zarówno rodzajem, jak i określonym przez ustawodawcę przedziałem wysokości sankcji. Nie wolno zatem sądowi orzec innej kary i w innej wysokości niż przewidziane w k.w. za dane wykroczenie. Wyjątek stanowią wskazane w k.w. instytucje obostrzenia kary oraz nadzwyczajnego złagodzenia i odstąpienia od kary.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 5 k.p.k. i art. 537 § 2 k.p.k., orzekł jak w wyroku.